

Downloaded via the EU tax law app / web

Byla C-377/08

EGN BV – Filiale Italiana

prieš

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2

(Corte suprema di cassazione prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Šeštoji PVM direktyva – 17 straipsnio 3 dalies a punktas – Perkant sumokamo PVM atskaita ir grąžinimas – Telekomunikacijų paslaugų teikimas – Paslaugų teikimas asmeniui, steigtam kitoje valstybėje narėje – 9 straipsnio 2 dalies e punktas – Paslaugų teikimo vietos nustatymas“

Sprendimo santrauka

Mokesčių nuostatos – Teisės aktų suderinimas – Apyvartos mokesčiai – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema – Perkant sumokamo mokesčio atskaita – Prekės ir paslaugos, naudojamos apmokestinamojo asmens užsienyje vykdomi sandorių poreikiams

(Tarybos direktyvos 77/388 17 straipsnio 3 dalies a punktas)

Šeštosios direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo, iš dalies pakeistos Direktyva 95/7, 17 straipsnio 3 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad telekomunikacijų paslaugų teikėjas, kuris yra steigtas valstybėje narėje, gali pagal šią nuostatą savo valstybėje narėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM, susijusį su telekomunikacijų paslaugomis, kurios buvo suteiktos kitoje valstybėje narėje steigtai ūmonei, nes toks paslaugų teikėjas turėtų šią teisę, jei nagrinėjamos paslaugos būtų suteiktos pirmosios valstybės narės teritorijoje.

(žr. 34 punktą ir rezoliucinių dalį)

TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija)

SPRENDIMAS

2009 m. liepos 2 d. (*)

„Šeštoji PVM direktyva – 17 straipsnio 3 dalies a punktas – Pirkimo PVM atskaita ir grąžinimas – Telekomunikacijų paslaugų teikimas – Paslaugų teikimas asmeniui, steigtam kitoje valstybėje narėje – 9 straipsnio 2 dalies e punktas – Paslaugų teikimo vietos nustatymas“

Byloje C-377/08

d?l *Corte suprema di cassazione* (Italija) 2008 m. balandžio 23 d. Nutartimi, kuri? Teisingumo Teismas gavo 2008 m. rugpj?io 18 d., pagal EB 234 straipsn? pateikto prašymo priimti prejudicin? sprendim? byloje

EGN BV – Filiale Italiana

prieš

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2,

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kur? sudaro kolegijos pirmininkas A. Ó Caoimh (praneš?jas), teis?jai J. N. Cunha Rodrigues ir J. Klu?ka,

generalinis advokatas D. Ruiz?Jarabo Colomer,

kancleris R. Grass,

išnagrin?j?s pastabas, pateiktas:

– *EGN BV – Filiale Italiana*, atstovaujamos advokat? G. Boniello ir G. Polacco,

– Europos Bendrij? Komisijos, atstovaujamos A. Aresu ir M. Afonso,

atsižvelg?s ? sprendim?, priimt? susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrin?ti byl? be išvados,

priima š?

Sprendim?

1 Prašymas priimti prejudicin? sprendim? yra susij?s su 1977 m. geguž?s 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos d?l valstybi? nari? apyvartos mokes?i? ?statym? derinimo – Bendra prid?tin?s vert?s mokes?io sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1, 2004 m. specialusis leidimas lietuvi? k., 9 sk., 1 t., p. 23–62), iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB (OL L 102, p. 18, 2004 m. specialusis leidimas lietuvi? k., 9 sk., 1 t., p. 274–280, toliau – Šeštoji direktyva), 17 straipsnio 3 dalies a punkto išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrin?jant gin?? tarp *EGN BV – Filiale Italiana* (toliau – *EGN*) ir *Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2* (Mokes?i? inspekcijos 2?asis Romos biuras, toliau – *Agenzia*) d?l pastarosios atsisakymo leisti atskaityti prid?tin?s vert?s mokest? (toliau – PVM) už telekomunikacij? paslaugas, kurias *EGN* suteik? 1999 metais.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teis?s aktai

3 Šeštosios direktyvos septinta konstatuojamoji dalis išd?styta taip:

„kadangi vietos, kur vykdomi apmokestinamieji sandoriai, nustatymas yra suk?i?s tarp valstybi? nari? konflikt? d?l jurisdikcijos, ypa? ryšium su montavimui skirt? preki? tiekimu ir paslaug? teikimu; kadangi, nors vieta, kur teikiamos paslaugos, tur?t? b?ti iš principo apibr?žiama kaip vieta, kur yra teikian?io paslaugas asmens pagrindin? verslo vieta, vis d?lto toji vieta tur?t? b?ti

apibrėžiama kaip esanti šalyje to asmens, kuriam teikiamos paslaugos, ypač tam tikrą apmokestinamąjį asmenį vienas kitam teikiamą paslaugą atveju, kai paslaugą kaina yra traukiama iš prekių kainų“.

4 Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punkte numatyta, kad „(PVM) apmokestinamas <...> prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygą prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks“.

5 Pagal Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalis:

„1. „Apmokestinamasis asmuo“ – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdomas bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta ekonominė veikla apima visokių gamintojų, prekyautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant kasybą bei žemės ūkio gamybos veiklą bei vairių profesijų atstovų veiklą. Materialaus ir nematerialaus turto naudojimas, siekiant gauti nuolatinių pajamų, taip pat laikomas ekonomine veikla.“

6 Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 1 dalyje ir 2 dalies e punkte nustatyta:

„1. Paslaugų teikimo vieta laikoma ta vieta, kur paslaugų teikėjas turi steigėjas savo verslą arba turi nuolatinį ūmonį, iš kurios teikia paslaugas, arba, nesant tokios verslo vietos ar nuolatinės ūmonės, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą arba kur paprastai gyvena.

2. Tačiau,

<...>

e) toliau nurodytą paslaugą, teikiamą klientams, įsisteigusiems už Bendrijos ribų, arba apmokestinamiesiems asmenims, įsisteigusiems Bendrijoje, bet ne toje pačioje šalyje kaip paslaugų teikėjas, suteikimo vieta laikoma vieta, kur klientas yra steigėjas savo verslą arba turi nuolatinį verslo vietą, kurią teikiamos paslaugos, arba jei tokios vietos nėra, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą ar paprastai gyvena:

- autorių teisių, patentų, licencijų, prekių ženklų ir panašių teisių perdavimas ar perleidimas,
- reklamos paslaugos,
- konsultantų, inžinierių, konsultacinių biurų, teisininkų, buhalterų paslaugos ir kitos panašios paslaugos, taip pat duomenų apdorojimas ir informacijos teikimas,
- pareigojimai susilaikyti visiškai ar iš dalies nuo kurios nors e punkte nurodytos verslo veiklos vykdymo ar pasinaudojimo kuria nors šiame e punkte nurodyta teise,
- banko, finansiniai ir draudimo sandoriai, įskaitant perdraudimą, išskyrus seifų nuomą,
- apsipirimas personalu,
- agentų, kurie veikia kito asmens vardu ir jo sąskaita, paslaugos, kai jie dalyvauja į atstovaujamajam asmeniui įsigyjant e punkte nurodytas paslaugas.
- kilnojamojo materialiojo turto, išskyrus visas transporto priemones, nuoma.“

7 Šeštosios direktyvos 17 straipsnis išdėstyta taip:

„1. Teisė atskaityti mokesčius atsiranda tuomet, kai atskaitytinasis mokesčių tampa apskaituotinas.

2. Tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamas asmuo turi turėti teisę iš mokesčių, kurį jis turi sumokėti, atskaityti:

a) (PVM) apskaituotą ar sumokėtą už kito apmokestinamojo asmens jam patiektas prekes ir suteiktas paslaugas;

<...>

3. Valstybės narės taip pat suteikia kiekvienam apmokestinamajam asmeniui teisę atskaityti ar susigrąžinti 2 dalyje nurodytą (PVM) tiek, kiek prekės ir paslaugos yra naudojamos šiais tikslais:

a) sandoriams, susijusiems su 4 straipsnio 2 dalyje nurodyta kitoje šalyje vykdoma ekonomine veikla, už kuriuos mokesčių būtų galima atskaityti, jei jie būtų sudaryti tos šalies teritorijoje;

<...>“

8 1997 m. kovo 17 d. Tarybos sprendime 97/207/EB, leidžiančiame Italijos Respublikai taikyti specialią priemonę, nukrypstantį nuo Šeštosios direktyvos 77/388 9 straipsnio (OL L 86, p. 19), priimtame pastarajai valstybei narei pateikus prašymą, numatyta:

„1 straipsnis

Nukrypstant nuo (Šeštosios direktyvos) 9 straipsnio 1 dalies, Italijos Respublika telekomunikacijų paslaugoms gali taikyti minėtos direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punktą. <...>

Telekomunikacijų paslaugos – paslaugos, susijusios su signalų, žodžių, vaizdo ir garso duomenų arba kitokios informacijos perdavimu, siuntimu arba priėmimu laidiniais, radijo, optiniais arba kitomis elektromagnetiniais sistemomis, skaitant teisės naudotis šio perdavimo, siuntimo arba priėmimo pajūgumais perdavimų arba suteikimų.

2 straipsnis

Šis sprendimas gali būti taikomas telekomunikacijų paslaugoms, suteiktoms nuo 1997 m. sausio 1 dienos. <...>

3 straipsnis

Šiame sprendime aptariamas leidimas galioja iki 1999 m. gruodžio 31 d. arba iki direktyvos, keičiančios telekomunikacijų paslaugų apmokestinimo vietų, signaliojimo, jei tai įvyks iki 1999 m. gruodžio 31 dienos.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Italijos Respublikai.“ (Neoficialus vertimas)

9 Priėjus sprendimui 97/207, 1999 m. birželio 17 d. Tarybos direktyva 1999/59/EB, iš dalies keičiančią Direktyvą 77/388 (OL L 162, p. 62, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 324–325), prie Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto buvo pridėta devinta trauka, įsigaliojanti nuo 2000 m. sausio 1 d.:

„Telekomunikacijų paslaugos – tai paslaugos susijusios su signalų, rašytinų medžiagos, vaizdo ir garso arba informacijos perdavimu, siuntimu ir priėmimu laidiniais, radijo, optiniais ar kitais elektromagnetiniais sistemomis, traukiant su tuo susijusios teisės perdavimą arba priskyrimą panaudojant galingumą tokiame perdavime, siuntime ar priėmime. Šioje nuostatoje telekomunikacijų paslaugos taip pat apima prieigą prie pasaulinio informacijos tinklo.“

Nacionalinės teisės aktai

10 Italijos teisė Šeštoji direktyva buvo perkelta 1972 m. spalio 26 d. Respublikos Prezidento dekretu Nr. 633 d. Pridėtinis vertės mokesčio nustatymo ir reglamentavimo (GURI, Nr. 292, paprastasis priedas, 1972 m. lapkričio 11 d.) su vėlesniais pakeitimais (toliau – Dekretas Nr. 633/1972).

11 Dekreto Nr. 633/1972 7 straipsnio 4 dalies d punkte, susijusiame su mokesčio teritorialumu, numatyta, kad „telekomunikacijų paslaugos <...> laikomos suteiktomis nacionalinėje teritorijoje, jeigu jos suteiktos asmenims, steigtiems ar turintiems nuolatinį adresą minėtoje teritorijoje, arba asmenims, kurie nuolat joje veikia ar gyvena ir nėra steigti arba neturi nuolatinio adreso užsienio valstybėje, taip pat tada, kai šios paslaugos yra teikiamos nuolatiniais padaliniais Italijoje, priklausantiems asmenims, steigtiems ar turintiems nuolatinį adresą užsienio valstybėje, išskyrus tuos atvejus, kai šios paslaugos yra naudojamos ne (Bendrijos) teritorijoje“. Be to, minėto straipsnio 4 dalies e punkte nustatyta, kad „paslaugos (ir sandoriai), nurodytos d punkte, teikiamos asmenims, steigtiems ar turintiems nuolatinį adresą kitose (Bendrijos) valstybėse narėse, laikomos suteiktomis nacionalinėje teritorijoje, kai šių paslaugų adresatas nėra apmokestinamasis asmuo valstybėje, kurioje jis yra steigtas ar turi nuolatinį adresą“.

12 Dekreto Nr. 633/1972 19 straipsnio 1 dalyje yra numatyta PVM „už žmonių importuotas ar nupirktas prekes ar paslaugas vykdančiam savo ūkinį ar profesinį veiklą“ atskaita. To paties straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad PVM nėra atskaitomas, jei importas ar pirkimas susijęs su „atleistais nuo mokesčio ar neapmokestinamais sandoriais“. Vis dėlto pagal minėto straipsnio 3 dalies b punktą „teisės atskaita išimtis, numatyta 2 dalyje, netaikoma, jei minėti sandoriai yra <...> sandoriai, vykdomi kitoje valstybėje, už kuriuos mokėtas bėtas galima atskaityti, jeigu jie būtų vykdomi nacionalinėje teritorijoje“.

13 Dekreto Nr. 633/1972 30 straipsnio 2 dalies d punkte nustatyta, kad tuo atveju, kai metinėje PVM deklaracijoje atsiranda atskaitytina permoka, apmokestinamasis asmuo gali arba atimti iš paskesnio meto ankstesnio meto permokos sumą, arba prašyti gražinti visą ar dalį šios atskaitytinios permokos, „jei didžioji dalis jo sudaromų sandorių neapmokestinami pagal 7 straipsnį“.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

14 EGN yra dukterinė bendrovė pagal Nyderlandų teisę steigtos bendrovės EGN – *Equant Global Network BV*, kontroliuojamos tarptautinės aviacijos telekomunikacijų bendrovės, kuri yra pagal Belgijos teisę 1949 m. siekiant sukurti telekomunikacijų sistemą, skirtą tik oro transportui, vienuolikos aviakompanijų steigta kooperatinė bendrovė.

15 1999 m. EGN suteikė telekomunikacijų paslaugą monei *Ensys Ltd*, Airijoje steigta ir

mokantys PVM Airijoje, kuri taip pat yra kontroliuojama tarptautinės aviacijos telekomunikacijų bendrovės.

16 Kadangi šios paslaugos nebuvo apmokestintos PVM Italijoje, nes nebuvo vykdyta steigimo šioje valstybėje narėje sąlyga, numatyta Dekreto Nr. 633/1972 7 straipsnio 4 dalies d punkte, EGN, kuri nuolat buvo Italijoje steigtiems savo tiekėjams sumokėto pirkimo PVM kreditoris, 2000 m. vasario 7 d. paprašė *Agenzia* grąžinti 9 400 000 000 ITL PVM už 1999 m. ir 101 968 000 ITL permokę už ankstesnius metus.

17 Minutis prašymą *Agenzia* 2001 m. kovo 23 d. Sprendimu atmetė, nes EGN sumokėto pirkimo PVM atskaitos ar grąžinimo sąlygos nebuvo vykdytos.

18 Išnagrinėjusi EGN ieškinį dėl minėto sprendimo atmesti prašymą *Commissione tributaria provinciale di Roma* 2001 m. rugsėjo 10 d. Sprendime nurodė, kad, remiantis Dekreto Nr. 633/1972 7 straipsniu, ieškovas turėjo teisę atskaityti PVM už šiuo mokesčiu neapmokestinamus sandorius, kurie pagal minėto dekreto 19 straipsnio 3 dalies b punktą būtų apmokestinami, jeigu būtų vykdomi Italijoje.

19 *Agenzia* pateikus apeliacinį skundą dėl minėto sprendimo, *Commissione tributaria regionale del Lazio* jį panaikino 2003 m. rugsėjo 19 d. Sprendimu ir atmetė EGN prašymus dėl PVM atskaitos ir dėl jau sumokėto pirkimo PVM grąžinimo. Šis teismas iš esmės nusprendė, kad Dekreto Nr. 633/1972 19 straipsnio 3 dalies b punktas negalioja būti taikomas, nes nuostata „sandoriai, vykdomi kitos valstybės teritorijoje, kuri atžvilgiu, jeigu jie būtų vykdomi nacionalinėje teritorijoje, būtų suteikta teisė atskaityti“ yra susijusi tik su realiai kitoje valstybėje vykdytais sandoriais. Šio minėto dekreto 7 straipsnio 4 dalyje numatytas eksteritorialumo *fictio iuris* negali būti atsižvelgta, nes nėra viena norma nesiejama šio sutartinio ir fiktyvaus eksteritorialumo su realiu eksteritorialumu. Todėl, kadangi nagrinėjamos telekomunikacijų paslaugos nėra apmokestinamos PVM Italijoje, to paties dekreto 19 straipsnio 2 dalis nesuteikia teisės atskaityti ar sumokėto PVM grąžinimą.

20 Gavęs EGN kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikė teismas, konstatuodamas, kad atitinkamos Šeštosios direktyvos nuostatos žemesnės instancijos nacionaliniai teismai buvo aiškinamos skirtingai, nori išsiaiškinti, ar *Commissione tributaria regionale del Lazio* pateiktas išaiškinimas nesukelia konkurencijos iškreipimo. Iš tikrųjų, kadangi telekomunikacijų paslaugų teikimo kitoje valstybėje narėje atveju PVM turi būti mokamas valstybėje, kurioje yra steigtas paslaugų gavėjas, tokie paslaugų teikėjai atsideria blogesnėje padėtyje nei paslaugų teikėjai, teikiantys tokias pačias paslaugas vienoje ir toje pačioje valstybėje.

21 Tokiomis aplinkybėmis *Corte suprema di cassazione* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar (Šeštosios direktyvos) 17 straipsnio 3 dalies a punktas telekomunikacijų paslaugų tarp skirtingose Bendrijos valstybėse narėse reziduojančių subjektų teikimo atveju, kai (PVM) moka paslaugos gavėjas, leidžia paslaugos teikėjui atskaityti PVM už prekių, susijusių su (telekomunikacijų paslaugų teikimu), pirkimų ir importų, kuris būtų atskaitytas, jei tos pačios paslaugos būtų teikiamos šalies viduje?“

Dėl prejudicinio klausimo

22 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikė teismas iš esmės klausia, ar Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad toks telekomunikacijų paslaugų teikėjas, koks aptariamas pagrindinėje byloje, kuris yra steigtas valstybėje narėje, gali pagal šią nuostatą savo valstybėje narėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo

PVM, susijus? su telekomunikacij? paslaugomis, kurios buvo suteiktos kitoje valstyb?je nar?je ?steigta ?monei.

23 Reikia priminti, kad pagal Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punkt? kiekvienas PVM apmokestinamas asmuo šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalies prasme turi teis? atskaityti ar susigr?žinti PVM tiek, kiek prek?s ir paslaugos, kurias perkant buvo sumok?tas šis mokestis, yra naudojamos sandoriams, susijusiems su 4 straipsnio 2 dalyje nurodyta kitoje valstyb?je vykdoma ?kine veikla, už kuriuos mokest? b?t? galima atskaityti, jeigu jie b?t? vykdomi tos valstyb?s nar?s teritorijoje.

24 Šioje byloje negin?ijama, kad EGN yra Italijos PVM mok?toja, nes ji šioje valstyb? nar?je vykdo ?kin? veikl?, t. y. teikia telekomunikacij? paslaugas, kurias apima Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dali? nuostatos.

25 Iš nutarties d?l prašymo priimti prejudicin? sprendim? taip pat matyti, kad kai šios paslaugos yra teikiamos Italijoje ?steigtiems gav?jams, jos laikomos šioje valstyb?je nar?je suteiktomis paslaugomis, suteikian?iomis teis? šioje valstyb?je atskaityti ar susigr?žinti pirkimo PVM pagal Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 2 dalies a punkt?, skaitom? kartu su šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalimi.

26 Tokiomis aplinkyb?mis norint nustatyti, ar ?mon?s EGN, kuri yra ?steigta Italijoje, telekomunikacij? paslaug? suteikimas ?monei, kurios buvein? yra kitoje valstyb?je nar?je, šiuo atveju Airijoje, suteikia teis? pirmojoje valstyb?je atskaityti ar susigr?žinti pirkimo PVM, reikia išsiaiškinti, ar šios paslaugos gali b?ti laikomos „suteiktomis kitoje valstyb?je“ Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punkto prasme.

27 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Šeštosios direktyvos 9 straipsnyje numatytos paslaug? teikimo mokestinio priklausomumo vietos nustatymo taisykl?s. Šios nuostatos 1 dalyje nustatyta bendra šios srities taisykl?, o 2 dalyje išvardyti keli special?s priskyrimo atvejai. Šiomis nuostatomis siekiama išvengti, pirma, jurisdikcijos kolizijos, d?l kurios gali b?ti dvigubai apmokestinama, ir, antra, pajam? neapmokestinimo (žr. 1996 m. rugs?jo 26 d. Sprendimo *Dudda*, C?327/94, Rink. p. I?4595, 20 punkt?; 2008 m. lapkri?io 6 d. Sprendimo *Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet*, C?291/07, Rink. p. I?0000, 24 punkt? ir 2009 m. vasario 19 d. Sprendimo *Athesia Druck*, C?1/08, Rink. p. I?0000, 20 punkt?).

28 Taip pat d?l ryšio tarp Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 1 ir 2 dali? reikia priminti, kad šios nuostatos 1 dalis neturi pirmenyb?s 2 dalies atžvilgiu. Kiekvienu atveju reikia išsiaiškinti, ar nagrin?jama situacija atitinka vien? iš min?to 9 straipsnio 2 dalyje nurodyt? atvej?. Jei ne – jai taikytina šio straipsnio 1 dalis (žr. 1997 m. kovo 6 d. Sprendimo *Linthorst, Pouwels en Scheres*, C?167/95, Rink. p. I?1195, 11 punkt?; 2005 m. geguž?s 12 d. Sprendimo *RAL (Channel Islands) ir kt.*, C?452/03, Rink. p. I?3947, 24 punkt? ir 2006 m. kovo 9 d. Sprendimo *Gillan Beach*, C?114/05, Rink. p. I?2427, 15 punkt?).

29 Kaip matyti iš septintos Šeštosios direktyvos konstatuojamosios dalies, šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies bendras tikslas – nustatyti speciali? tvark? apmokestinam?j? asmen? vienas kitam teikiams paslaugoms, kai paslaug? kaina ?traukiama ? prekii? kain? (min?to sprendimo *Dudda* 22 ir 23 punktai bei min?to sprendimo *Gillan Beach* 16 ir 17 punktai).

30 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad telekomunikacij? paslaug?, kokios nagrin?jamos pagrindin?je byloje, teikimas atitinka specialaus priskyrimo kriterijus, nurodytus Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte.

31 Vis d?lto reikia pažym?ti, kad pagrindin?je byloje nagrin?jamu laikotarpiu ši? speciali?

priskyrimo kriterijų taikymas tokioms telekomunikacijų paslaugoms buvo pagrįstas ne pačiomis Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto nuostatomis, kaip mano ir prašymų priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, ir EGN, o kaip teisingai nurodo Europos Bendrijų Komisija, Sprendimo 97/207 1 straipsnio pirmąją pastraipą, kurioje, gavus Italijos Respublikos prašymą, buvo leista šiai valstybei narei nukrypstant nuo minėtos direktyvos 9 straipsnio 1 dalies telekomunikacijų paslaugoms taikyti šio straipsnio 2 dalies e punktą nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 1999 m. gruodžio 31 d., arba iki pastarųjų nuostatų keičiančios direktyvos signaliojimo. Telekomunikacijų paslaugos Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punktu buvo trauktos vėliau priimtus Direktyvų 1999/59, kurią valstybės narės turėjo gyvendinti tik nuo 2000 m. sausio 1 dienos.

32 Iš Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto teksto, skaitomo kartu su Sprendimo 97/207 1 straipsnio pirmąją pastraipą, matyti, kad telekomunikacijų paslaugų, teikiamų apmokestinamiesiems asmenims, steigtiems Bendrijoje, bet ne toje pačioje šalyje kaip paslaugų teikėjas, suteikimo vieta laikoma vieta, kur paslaugų gavėjas yra steigėjas savo verslo arba turi nuolatinį verslo vietą, kuri teikiamos paslaugos, arba, jei tokios vietos nėra, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą ar paprastai gyvena.

33 Todėl, kadangi pagrindinėje byloje aptariamas telekomunikacijų paslaugų gavėjas yra apmokestinamasis asmuo, steigtas ne toje pačioje valstybėje narėje, kur savo buveinę turi paslaugų teikėjas, minėtos paslaugos turi būti laikomos „suteiktomis kitoje valstybėje“ Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punkto prasme; taigi šios paslaugos turi suteikti teisę pirkimo PVM atskaitai ar susigrąžinimui valstybėje narėje, kurioje yra steigtas paslaugų teikėjas, nes tokios paslaugos suteiktos minėtu teisę, jeigu būtų suteiktos tos valstybės narės teritorijoje.

34 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pateiktą klausimą reikia atsakyti, jog Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad toks telekomunikacijų paslaugų teikėjas, koks aptariamas pagrindinėje byloje, kuris yra steigtas valstybėje narėje, gali pagal šią nuostatą savo valstybėje narėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM, susijusį su telekomunikacijų paslaugomis, kurios buvo suteiktos kitoje valstybėje narėje steigtai šmonei, nes toks paslaugų teikėjas turėtų šią teisę, jei nagrinėjamos paslaugos būtų suteiktos pirmosios valstybės narės teritorijoje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

35 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymų priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas, iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB, 17 straipsnio 3 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad toks telekomunikacijų paslaugų teikėjas, koks aptariamas pagrindinėje byloje, kuris yra steigtas valstybėje narėje, gali pagal šią nuostatą savo valstybėje narėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM, susijusį su telekomunikacijų paslaugomis, kurios buvo suteiktos kitoje valstybėje narėje steigtai šmonei, nes toks paslaugų teikėjas turėtų šią teisę, jei nagrinėjamos paslaugos būtų suteiktos pirmosios valstybės narės teritorijoje.

Parašai.

* Proceso kalba: ital?.